

Виктор и маймунките

- Как мислиш, може ли да минем по брега? Толкова отдавна не съм виждал топло море, а така мога да му се радвам от сянката! – мечтателно рече квагата Хенри.
- Нямаш никакви проблеми! – свирна Пиф-Паф, макар че сериозно се безпокоеше от солена вода. После се сети, че той е магически локомотив и не може да ръждяса, свирна още по-весело и се понесе по-бавно, така че пейзажът да не се смазва в синьо-зелено абстрактно платно.
- Тъкмо време за снимки! – зарадва се Виктор и извади фотоапарата на баба Скорпа. Това, което видя през визьора, го накара да натисне копчето машинално. После Виктор свали фотоапарата и се вгледа внимателно в далечината.
- Нещо не е наред! – каза до него Розовият Заек. – Маймунките не са по-малки от раците!
- Казах ли ти да не ядеш много от онази трева? Казах ти! Ето, сега имаш индивидуални халюцинации! – наставнически рече Хенри, който още не беше си сложил слънчевите очила и не виждаше кой знае колко без тях.
- Хич даже не са индивидуални, защото и аз ги виждам, а не съм ял от онази трева! – рече Лъва. – Маймунки се возят на рак, а той се опитва да отплува навътре в морето!
- Не думай! – стресна се Хенри. – Маймунките не могат да плуват далеч, ще се удавят, ако ракът реши да се гмурне! Трябва да им се помогне!
- Това ще е толкова лесно, колкото да изчерпаш морето с черпак! – омърлуши се Лъва.
- Че какво му е сложното, стига да имаш черпак? – удиви се Розовият Заек.
- За имане - имаме, само че какво да направя? – Виктор извади бързо черпака, с който Мама беше наливала какаото. – Май забравих да го измия снощи!
- Протегни го и ги гребни заедно с рака, да не паднат във водата! После рака винаги можем да го пуснем! – посъветва Розовият Заек.

Виктор внимателно протегна черпака от прозореца на кабината. За негово най-голямо учудване дръжката на черпака започна да се удължава, и удължава, и удължава. Черпакът чевръсто загреба раково-маймунковата композиция и дръжката стремително се смали. За късмет кабината на Пиф-Паф беше отворена, иначе изловеното в морето нямаше да се помести. А гледката си заслужаваше.

Ракът всъщност се оказа дървен. Чудесна изработка, даже очите му бяха изпъкнали, а щипките се движеха. Но си беше дървен. И с размер на стандартен ковчег, каквото всъщност и беше. Маймунките бяха шест. Пет от тях имаха черна козина на повечето места, но бяха като наметнати с бели елеци с ресни, а опашките им бяха близо по метър дълги и целите бели. А шестата маймунка беше съвсем бебе-маймунче, цялото бяло. Всички държаха весла.

- Ох, маймуни във фракове! – прасна се по челото Розовият Заек.
- Ох, розов заек! – прасна се по челото най-големият маймунек в прекрасна имитация.
- Не исках да ви обидя! – фръцна се Заекът.

- Не сме се обидили! – рече маймунекът. – Напротив, много сме ви благодарни, че ни спасихте!
- О, сега си признаваш, че бяхме в мъртво вълнение, а в морето какво беше? – строго го погледна маймуна номер две.
- Мила, не можех да го кажа там, за да не изпадне екипажът в отчаяние! – парира маймунекът.
- Да бе, да, никакво отчаяние, втори час слушаме „Хей-хо! Гребете дружно!“. Можехме да послушаме мама и да минем в съседния залив поне!
- Но нямаше да срещнем розов заек! – мечтателно рече малкото бяло маймунче. – Маме, може ли и аз да се боядисам така?
- Ако знаеш какъв труд ще бъде да улучиш точния нюанс на филейната си част ... – провлачи майmunка номер три, за което веднага беше цапната от майка си.
- Извинете, господа, семейството ми е малко шумничко, но смея да ви уверя, направили сме с майка им всичко възможно да бъдат възпитани в най-изискан стил, доколкото това е възможно в една зоологическа градина, в която постоянно някой се бърка във възпитателния процес! – потърка чело маймунекът, който беше подел разговора.
- Надявам се, че цялата зоологическа градина не е наблизил! – рече Лъва.
- Не, не, не сме ли ви достатъчни! Всъщност, понеже няма кой да ни представи, ще се наложи да се представяме сами: аз съм Осей, това е Яаа, а това са Роко, Коко, Рики и Тики.
- Приятно ми е да се запознаем, аз съм Виктор, а това са Лъва, Розовият Заек, Хенри и Пиф-Паф. И извинете за любопитството, но какво е това ваше превозно средство?
- И защо сте във фракове и наметки? – полюбопитства бързо Розовият Заек.
- И защо имената ви ми се струват познати? – добави Лъва.
- И може ли малката да не яде от онази трева? – посочи с копито Хенри.
- Ох, кога успя! – Яаа дръпна от лапичките снопчето, което Тики с удоволствие дъвчеше. – Тя никога не е виждала такава, затова не знае колко е опасна!
- Ние не сме във фракове, а така си изглеждаме, - рече Осей. – Заради това и сме с това както се изразихте, превозно средство. Но то е дълга история.
- Ние нали не бързаеме? Аз съм все пак парен локомотив, можем да направим малко почивка да не прегрее, - свирна Пиф-Паф. Той много обичаше дълги истории. – Викторе, ако обичаш, налеи на всички по едно какао!
- Откъде имаме още какао? – учуди се момченцето. – Аз вчера го изпих.
- А, онова беше вчерашното какао. Тази чашка е специална – всеки път има в нея толкова какао, колкото ти трябва, - наистина чашката беше пълна и над нея се виеше ароматна пара. Виктор сви рамене и извади кукленския сервиз от вагончето. Яаа отиде до рачения съндък и донесе кутия шоколадови бисквитки. Всички си взеха яденето и пиенето и седнаха да слушат разказа на Осей.

Някога доста отдавна Осей и Яаа изобщо не се казвали така. Били просто две щастливи маймунчета от рода на черно-белите колобуси, на които много им се искало да видят света. Разбира се, те вече били видяли голяма част от него, или поне така си мислели, защото дружали с няколко от съседните човешки племена близо до Акра. Но едно от момченцата в човешкото

племе разглеждало едни вълшебни листа. Листата били свързани заедно, а на тях имало картинки и едни малки черни неща като разплескани мравки. Маймунчетата се опитали да ги изчоплят и да закусят с тях, но не се получило. Момченцето им обяснило, че това съвсем не са плоски мравки, а букви, и тези букви могат да разказват истории, като дядо му вечер под звездите. То им показало кои мравки какво казват и двете маймунчета разбрали, че светът е много по-голям, отколкото те първоначално вярвали. Момченцето им разказало за онези големи неща, наречени кораби, които минавали през голямата вода и стигали до тези места, които били нарисувани на неговите вълшебни листа. То също си мечтаело да отиде там, а после да се върне и да разказва така чудесно, както и дядо му. Двете маймунчета не искали да оставят приятеля си, но тягата към пътешествията се оказала по-силна и те съставили един такъв план.

- Договорихме се, че той ще ни заведе до пристанището, ние там ще си харесаме с кой искаме да пътуваме и ще му дадем знак. Минаха доста хора преди някой да ни хване окото. Идва някой, който е лош на вид, ние се правим на съвсем диви, хапем, дърпаме коси, щипем, и той се отказва. Пък и на нас ни трябваша двама човека, да сме по-сигурни. Тамън беше почнало да става време за обяд и ни излезе късметът. Минават покрай нас двама усмихнати момци, единият като ни видя, бръкна в торбата и ни даде на тримата по една мандаринка да си дъвчем.
- Как на тримата, нали сте били ти и Яаа? – огледа се Розовият Заек.
- А Джери, който ни носеше, той също обича мандаринки! Така де, веднага разбрахме, че това са наши хора, очаровахме ги за нула време и те даже платиха на Джери да ни вземат с тях! И добре че ни взеха! Направо не ми се мисли как се оправят хората без маймунчета, бяха си отишли за едното нищо!
- Само не ми казвай, че вие сте карали кораба! – засмя се Лъва. – Щото вицът е за самолет!
- За каране, не сме карали, но го отървахме със сигурност! Значи, качихме се ние на кораба с нашите двама нови човеци, те ни настаняха в техните си каюти, ходехме си на гости, носеха ни разни вкусотици, абе веднага си беше ясно, че сме избрали правилните хора. Ама техният капитан ... не е за разправяне! Все едно че го беше ухапала бясна маймуна! Какво му пречехме, така и не разбрахме! Хем всичко си бяхме научили, кои копчета не трябва да се пипат, щото иначе става потоп в тоалетната, защо готвачът не иска помощ като слага сол и изобщо.

Една вечер с Яаа решихме да не се катерим по външните части, защото беше бая студено. Наближавахме Хамбург, пък и си беше зима, ние нали зима никога не бяхме виждали дотогава, и решихме да се пъкнем за малко в машинното отделение. Нощ, всички спят, ние си седим на топличко и си се радваме колко добре си пътуваме. И тук не щеш ли, от една машина почват да излизат искри. Ние още от гората си знаем, искрите не са добър знак, може да стане голям пожар! Тичаме насам-натам да намерим дежурния, а той се затворил в една стъклена кабинка и спи! Чукахме по стъклото, не се събужда. Вратите навътре към каютите – и те заключени! Ами сега! Хукнахме с Яаа да се опитаме да изключим машината – бяхме виждали как като натиснат червените копчета, машините спират. Обаче те хората си знаят кое копче за коя машина е, а ние нямаме време сега да учим! Затова бързо натиснахме всички червени копчета и онази машина спря да бълва искри! Тамън да си

отдъхнем – и тича онзи дежурният и ни се кара! Вместо да ни благодари, че сме куртулисали кораба от огин, дето викаше онази мечка от Македония, той вика! Събраха се много хора, ние видяхме как той прикрива изгорелите части, няма да го издаваме, я, не сме такива примати! Наведохме глави, капитанът рече, че ей-сега ще ни удави, но пак добри хора, застъпиха се за нас, даже и дежурният има съвест, и той се застъпи, и капитанът омекна. Рече обаче, че ще ни свали на първото пристанище, ако ще да е при белите мечки.

- А в Германия има строги закони за внос на екзотични животни, макар че какво екзотично има в нас, аз изобщо не виждам! – продължи разказа Яаа. – Веднага дотичаха специалисти да ни вземат, митничарите позвънили на най-важния спец, той лично дойде! Пък той един начетен, разчувства се, такива маймунчета нямал, специално благодари на нашите хора, даже им даде билети да ни видят в новите апартаменти. И с неговата кола ни закара направо. Там ни записа с тези имена, защото знаеше историята на Гана, рече, че изглеждаме кралски и така трябва да се казваме. Имахме си страхотно място, само за нас, оградено от другите примати. Шефът на зоопарка и той идваше да ни реши, що фотосесии бяха, що работа! Ние нали сме си възпитани и работливи – всички ни искат, а това са фондове, не е шега работа, заработили сме орехите и бананите на половината зоологическа градина.
- Нашият спец един ден реши, че и той иска да види свят и замина той пък за Гана, откъдето ние дойдохме. За един изследовател на маймунчета сигурно това е най-великото нещо, да ги види в тяхната си гора. Новият момък, който го замести, не беше лош никак, ама си падаше по филми и мода, та като се родиха Роко и Коко, той така ги кръсти за по-лесно помнене. И с него не беше зле, обаче като дойде онази рижавата англичанка – настъпи пълна обърквания. Не можеш да кръстиш маймунчета Рики и Тики, а мангустата да я кръстиш Дженифър. Разбирам, може приятелката ѝ от училище да е била Дженифър, но пък ако единствената книга, която е чела, е била „Книга за джунглата“, това мен не ме устройва. Освен това никакъв подбор вече нямаше за това кой ни иска за снимки. Чашата преля, когато дойде един кинаджия, който щял да прави филм за ковчезите в Гана. Ми да беше отишъл в Гана, що ще го прави в Хамбург, глобализаторът му с глобализатор! И хоп, трябвали му автентични маймуни, щото иначе вече имал автентични ковчези! Изтърпяхме снимките как да е, викаме за добро дело и прослава на родината ни е. Като стигна до коктейлната част и той рече да ни слага нашийници, ние си казахме – до тук бяхме! Кинаджията беше организиран един аранжиран африкански пейзаж направо на пристанището. Ние пратихме Тики да заглавичква гостите с гоненица, напълнихме с провизии най-плоския от ковчезите и духнахме оттам. Тики плонжира вече когато бяхме във водата, забележителен скок, на тати душицата тя! Киноприматите се разтичаха, но първо ги беше страх да скочат, второ, ние се бяхме подготвили, метнахме едно въже на круизния кораб, който точно тогава напускаше пристанището и ауфвидерзийн, майн либер Хамбург! Нощем се качвахме за по малко топло и някоя и друга закуска, денем се криехме повече, особено след като една баба се оплака, че видяла плъхове големи колкото котки и с елечета, ама тази баба я свалиха на следващото пристанище. Да не помислите, че ѝ беше

зле, на кораба после му отказаха машините и много замириса, затова ние пак си грабнахме веслата, и без това бяхме вече наблизно. И ето, вие ни извадихте сухи от водата!

- За което сме ви искрено благодарни! Сега вече ще изчакаме вечерта и ще тръгнем за селото на Джери.
- Ние можем и сега да ви хвърлим до там, ако решите! – свирна Пиф-Паф. – Къде ще го мъкнете този рак с вас по тъмно...
- Всъщност, той ракът вече не ни трябва. Но е пълен с най-различни лакомства, може би ще ви свърши на вас работа?
- Вътре има ли шунка? – с надежда попита Лъва.
- Най-отбрана! И наденички в кутии! И овесени бисквити! – Осей вежливо се усмихна на Хенри.
- Чудесно, въпросът с провизиите е решен! Да тръгваме тогава! – весело се провикна Виктор. В отговор Пиф-Паф пусна едно облаче пара в свирката и пред него блеснаха двете релси, които водеха право към селото на момченцето с вълшебните листа. И нашите приятели се отправиха към поредното си приключение.